

4.mai

NR 2.

FEBRUAR

1982

INNHold

SIDE

KRITIKK AV SENTRALEN	1
SVAR TIL MEDLEM	1
"FRI FLUKT" TANKER OG TEORIER FRA TIGERGUTT	2
TIGERPUDELEN TILLA TIDTRØYTE SLÅR TIL IGJEN!	3
SPØRSMÅL TIL VANJA	5
SENTRALSTYREMEDLEM MELDER SEG UT	6
SVAR: REFORMISMEN, FINS DEN?	9
UKLAR ATOMPOLITIKK FRA NKS	13
SOSIALISMEDEBATTEN	15
SVAR TIL OPPOSISJONELL	17
HVA MÅ GJØRES MED HMG	19
HVA SKJER I POLEN?	21
POLEN OG PROLETARIATETS DIKTATUR	22
SEKTERISMEN I STUDENT POLITIKKEN	23
THÄLMANN SVARER	25
KAMERAT L. N, SJEKK DEBATTSTILEN DIN!	27
ALTERNATIV FØRSIDE TIL DETTE NR. AV 4. MAI FRA BREIFLABBEN	28

KRITIKK AV SENTRALEN

Tidlig i fjor høst kom det beskjed fra sentralen om at alle lag skulle avholde obligatoriske studiemøter i "Marxismen som vitenskap". Møtene var satt med friser for gjennomføring.

Laget vårt mener studier er viktig, og tok hensyn til dette da vi la plan for høsten. Vi pleier å fastsette møtedatoer og temaer for hele semesteret. Dette som ledd i å styrke det organisatoriske arbeidet. Fra sentralen ble det lovet forberedelsesmateriale til møtene i "Marxismen som vitenskap". Nå skriver vi januar -82, og ikke noe papir har kommet oss i hende. Hva har skjedd?

Skal vi fortsatt avsette møter til disse

studiene? Ser sentralen at dette vanskeliggjør lagets arbeid for å jobbe planmessig, og hindrer oss i godt forberedte innledninger på møtene fordi vi må forandre tema på kort varsel? Kan dere svare her i 4. mai?

MEDLEM,

Sør-Trøndelag

SVAR TIL MEDLEM

Studieopplegget til to møter om dialektisk historisk materialisme blei sendt ut i organisasjonen i slutten av november. Ved en feil blei det trykt opp et for lite opplag slik at Trøndelag ikke fikk tilsendt materialet.

Dette er nå trykt opp på nytt og er også sendt til Trøndelag. Vi beklager denne forsinkelsen og er klar over at dette har skapt problemer for laga i dette distriktet.

Planen for disse studeiene blei sendt ut samtidig i høst. I følge denne skulle man gjennomføre studier på den nye studiesirkelen til partiet etter at studiene på dialektisk og historisk materialisme var gjennomført.

orisk materialisme var gjennomført.

Vi anbefaler dere å diskutere opplegget for gjennomføringa av stadiene med distriktsstyret. Studieutvalget har nå også sendt ut et skriv om studeiarbeidet i NKS som tar opp både metoder og forslag til retningslinjer for studier på den nye studieboka til partiet.

STUDIEUTVALGET

"FRI FLUKT."

TANKER OG TEORIER FRA TIGERGUTT.

Tigergutter kan alt... Nesten. Men denne løvinnen Vanja. Tusen tanker farer gjennom hodet til tigergutt på en gang. Han tenker på piken med leopardbuksene fra Reggae-klubben. Han tenker på ekle kollektiver med biodynamisk dyrkede solsikkefrø til middag, med lilla vegger, og kanskje husmøter - uten ordstyrer - hvor alle skal få si hva de føler - akkurat når de føler for det.

- Kaos. Tenker Tigergutt.

"Patriarkatet er bygd inn i det kapitalistiske systemet" og "Kapitalismen er utformet patriarkalsk". Det høres ut som dialektikk. Vanja har rett i at Tigergutt har misforstått. Tigergutt tok ikke tesen: "Kapitalisme og Patriarkatet er ett system" bokstaveilig nok. I a oss gjøre et sprang, og trekke inn Vanjas appell om å legge fram "gode forslag" til politiske konsekvenser av hennes teori. Her er et logisk forslag:

"Ingen klassekamp uten kvinnekamp, ingen kvinnekamp uten klassekamp". Ulogisk derimot, er det å kalle dagens kvinneundertrykking kapitalistisk. Et slave - slaveierforhold ligger nærmere opp til realitetene. Først når husmorlønn er innført, og det har utviklet seg et skikkelig marked for kjøp og salg av husmødre, er merkelappen kapitalistisk dekkende. Da vil antagelig også husmorlønnen i kollektivene ligge noe over gjennomsnittet, som en følge av den sterke organiseringa blant husmødrene her. - Kaos. Tenker Tigergutt igjen. Vanja jager jungelen på kryss og tvers uten mål og mening. Tigergutt er imot at husarbeid skal være kvinnes domene. Det første skrittet mot full kvinnefrigjøring, dvs. å gjøre kvinnen til en likeverdig samfunnsborger på linje med mannen,

må være å gjøre kvinnene økonomisk selvstendig og å institusjonalisere barnepass og stell. For å gjennomføre dette må arbeiderklassen ha makta i staten. Samtidig finnes det en mengde politiske, sosiale og ideologiske sider ved kvinneundertrykkinga som man ikke trenger å være sosialist for å sloss mot. Og dette er en kamp som selvsagt vil måtte fortsette også under sosialismen.

Gud veit om det er Gunhild eller Vanja som er tilhenger av husmorlønn, men Tigergutt er i alle fall imot. Husmorlønn er det stikk motsatte av kvinnefrigjøring, husmorlønn er å institusjonalisere det ene kjønn som tjener for det andre.

TIGERGUTT I AKSJON PÅ REGGAE-KLUBBEN.

La oss hoppe tilbake til dette med "ett system" igjen. Det som egentlig er felles mellom kapitalisme og patriarkat, må vel være "makt". En kategori har "makt" over en annen. Kunne vi ikke døpe denne noe mystiske syntesen mellom kapitalisme og patriarkat, "maktsystemet"? Når vi veit at kvinner fra naturens side er mye mykere og mindre ærgjerrige enn menn, kunne vi kanskje begynne med å gjøre dette maktsamfunnet litt mer kvinnelig?

Nei, tilbake til disse evindelige "praktiske konsekvensene". Det eneste nye G&V foreslo var "alternative samlivsformer", nå innrømmer Vanja at dette er svakt" og attpåtil at "det ikke vil virke noe spesielt positivt". Sånne kapitulasjoner må være grusomme. Så kommer det siste sidespranget, "kvinnkamp er viktigere enn sosialisme". Det er ingen tvil, løvinnen har gått seg vill i jungelen.

Hvis noen synes dette innlegget har vært springende og usystematisk, så er det tilskrevet. Det er en konsesjon jeg har gitt fordi dette er en kvinnekampdiskusjon. Alle vet da at kvinner assosierer mer, og er mer spontane enn menn når de tenker?

Etter at jeg nå har brutt alle regler for saklighet, kan jeg likegodt slutte med en historie om mine venner Ole Brum og eselet Tussi:

"Vet du hva gjennomsnittlig antall hjerneceller er?" spør Ole Brum. "To?" svarer Tussi. "Nei, mange millioner", svarer Ole Brum. "Å, jeg trodde du mente gjennomsnittet her omkring", sier Tussi da.

TIGERGUTT.

TIGERPUDDELEN TILLA TIDTRØYTE SLÅR TIL IGJEN !

Vår alles kjære tigerbasse har levert et nytt strålende innlegg i kvinnekampen. Tankeinnholdet simpelthen funkler i sin klarhet, og som kvinne har jeg sjølsagt ingen problemer med å følge tigrers flyktige spor att og fram igjen. Vi har ønska og ønsker fortsatt en seriøs debatt om de spørsmåla vi tok opp i innledninga vår på sommerleiren, det gjør ikke Tigergutt. I velkjent mannlig arroganse lirer han av seg en rekke flåsete bemerkninger. Latterliggjøring er en god, gammel metode som kan fungere bra også i dag om man er opprødd for saklige argumenter. Likevel vil jeg ta opp noen av de utsagn Tigergutt kommer med.

Tigergutt mener det er ulogisk å kalle dagens kvinneundertrykking kapitalistisk fordi husmor-

lønn ikke er innført. En ytterst overflatisk betraktningssmåte. De fleste som har beskjeftiga seg litt med kvinneteori vil nok hevde at det reproduksjonssystemet som fins i Norge på et eller annet vis henger sammen med den økonomiske strukturen, sjøl om de ikke nødvendigvis er enige i den teorien Vanja og jeg støtter. Vårt synspunkt er som kjent at kapitalismen former reproduksjonen på en særskilt måte, at produksjon og reproduksjon er to adskilte sfærer, men at de utgjør en økonomisk helhet som kapitalismen hviler på. Til en viss grad må derfor politisk økonomi være fruktbar for å forklare de økonomiske relasjonene i reproduksjonen og de to sfærene imellom. Marxismens blødme har vært at den isolert har analysert produksjonen, oversett sammenhengen mellom de to og dermed innsnevra sin økonomiske forståelse.

Spørsmålet om husmorlønn blir da en bisak i denne forbindelsen. At markedet som rekrutterer til reproduksjonen er av en annen karakter enn arbeidsmarkedet som rekrutterer til produksjonen, kan umulig være et avgjørende kriterium på reproduksjonens ikke-kapitalistiske natur. Husmora avlønnes også i dag, forsørgerandelen av mannens inntekt er denne "lønna". Men denne indirekte betalinga betyr sjølsagt at brudd med en uholdbar arbeidssituasjon vanskeliggjøres, at de personlige avhengighetsband til "arbeidsgiveren" styrkes og at ufriheten skjerpes.

Tigergutt mener dernest at parola "ingen klassekamp uten kvinnekamp, ingen kvinnekamp uten klassekamp" blir en logisk politisk konsekvens av vår teori. Hvorfor det? Mange steder i verden foregår det sosiale kamper som ikke automatisk innbefatter kamp mot hele det undertrykkingskompleks folk er stilt overfor. Viss vi skulle stille kamp for total frigjøring og sosialisme før vi ga vår støtte, blei vi fort eksklusive og udeltakingende i historias gang. Dette er vi sikkert enige om. Men jeg trur vi er uenige om dette gjelder for kvinnekampen som sosial kamp, i hvert fall under industrialisert kapitalisme. Det siste leddet i SV-parola er jo en spissformulering av AKP's og T's kvinnepolitiske syn på Norge. "For å gjøre kvinnen til likeverdig samfunnsborger... må arbeiderklassen ha makta i staten". I resonnementet bak denne uttalelsen ligger det mye tankegrums. Første bud mener T. er å gjøre kvinner økonomisk sjølstendige og å institusjonalisere barnepass. Hva med Sovjet, da, Tigergutt? Der er begge disse kriteriene oppfylt uten at kvinnene har blitt noe nevneverdig friere av den grunn. I neste rekke følger "en mengde politiske, sosiale og ideologiske sider ved kvinneundertrykkinga som man ikke trenger å være sosialist for å slåss mot." Det er klart at du ikke trenger være sosialist for å slåss mot

utslagene av et gjennomført undertrykkingssystem her og nå. Det er bl.a. mye av det kvinnebevegelsen i Norge jobber med. Men som kommunister må vi ha en analyse av det økonomiske systemet som frambringer de politiske, sosiale og ideologiske undertrykkingsmekanismene med henblikk på å styrte det systemet. Viss vi glemmer dialektikken kan ikke systemet revolusjoneres, i hvert fall ikke av oss. Tigergutt har glemt dialektikken når det gjelder kvinneundertrykking. Han ser på de politiske, sosiale og ideologiske forhold som uavhengige størrelser, - isolert fra det kapitalistiske patriarkat de springer ut fra.

Til slutt: spørsmålet om sosialisme. Jeg trur ikke på en sosialisme der det ikke blir tatt sikte på å oppløse det kapitalistiske reproduksjonssystemet. Det er greit nok med en kollektiv organisering av barnepass, fellesvaskerier og alt det der, men det blir bare rosa reformisme så lenge vi ikke har en politikk for å ta ondet ved rota, - den borgerlige familiedyll. Hvordan skal vi få kvinner til å slåss for sosialismen, når det er høyst tvilsomt at det er deres sosialisme vi vil ha?

GUNNHILD.

4. mai bringer her noen sitater fra klassikeren:

"Tigergutt må venne seg
av med å dytte"

«Hvem var det som gjorde det?» spurte Kengu-barnet.

Tussi svarte ikke.

«Det var kanskje Tigergutt,» sa Nasse Nøff.

«Men si meg, Tussi,» sa Ole Brumm, «gjorde Tigergutt det for spøk eller var det et uhell. Jeg mener...»

SPØRSMÅL TIL VANJA

I siste nr. av 4. mai har Vanja et "svar til Tigergutt" som inneholder en setning som er såpass provokatorisk at jeg ikke kan la skrivemaskinen stå. La det innledningsvis være sagt at dette er et område som er totalt nytt for meg innen klassekampens frontavsnitt. Jeg håper derfor at eventuelle nybegynnertabber vil bli sett på med mildhet og korrigert heller enn brukt som utgangspunkt for slakt.

Vanja skriver faktisk at hun mener kvinnekampen er viktigere enn kamp for sosialismen. Ut fra dette bør hun etter min mening enten melde seg ut av NKS eller redefinere sin oppfatning av sosialismen. Selvfølgelig kan man si at et politisk system som innebærer at noe under halvparten av menneskeheten (alle menn minus borgermenn) vil få store fordeler, er et dødsdømt system, siden altså noe over halvparten (alle damene pluss borgermenn) vil være mot det.

Nå har jeg aldri diskutert dette med Vanja, men jeg har et svakt håp om at hun egentlig ikke mener dette, siden hun etter min mening representerer et heller godt tilskudd til NKS.

For mitt eget vedkommende har jeg alltid hatt en slags følelse av at kvinneundertrykking i svært stor grad er et fenomen som under kapitalismen bare representerer rester

fra eldre samfunns forhold, men som kapitalistene har klart å utnytte såpass godt at det er blitt opprettholdt. Reservearbeidskraft, porno, gode mødre er her viktige stikkord. Jeg kan ikke se noe økonomisk eller annet argument for at akkurat kvinnene skulle få denne rollen under kapitalismen, men bare det faktum at kapitalistene trenger en lett definerbar gruppe som kan fylle disse funksjonene. Jentene lå "godt" an, historisk sett, og fikk oppgava. Det er ingen som helst grunn til at ikke sosialismen skulle kunne løse dette spørsmålet. Vanja har forsåvidt rett i at kvinneundertrykkinga ikke har blitt avskaffa i noe sosialistisk land hittil, men det er vel også et åpent spørsmål hvor mange problemer de sosialistiske landa vi har sett hittil har klart å løse. Jeg hadde aldri giddi å slåss for sosialismen for å innføre samfunn à la Sovjet, Polen, Kampuchea eller Kina her i Norge i dag. Vi står på et annet grunnlag, og vi slåss for en sosialisme på det grunnlaget. Min påstand er at en sosialisme bygd på den forholdsvis framskredne oppfatninga av kvinneundertrykkinga vi har nådd, i svært stor grad vil være i stand til å avskaffe eller starte avskaffing av kvinneundertrykkinga bedre enn noe annet samfunnssystem.

Jeg vil ikke påstå at dette var spesielt dypt argumentert, men jeg håper det er dypt nok til å få Vanja til å hive inn kreftene til å fortsette å slåss i ml-bevegelsen for en sosialisme der avskaffing av kvinneundertrykkinga sees på som en integrert og selvfølgelig del.

OLA

Sentralstyremedlem^⑥

MELDER SEG UT

Jeg melder meg ut på grunn av en prinippiell uenighet i partiets syn på sosialisme og demokrati (eller mangel på slikt) og på hvilke metoder som tas i bruk for å løse motsigelser i bevegelsen.

PARTIETS LEDENDE ROLLE OG SPØRSMÅLET OM DEMOKRATI

Uenigheten går på AKP's syn på partiets ledende rolle under sosialismen.

Landsmøtet i AKP høsten 1980 tok avstand fra programkomiteens opprinnelige forslag som lød slik:

"Sosialismen må være proletariatets diktatur reelt, og ikke partiets diktatur på vegne av proletariatet, AKP(m-l) må også under sosialismen fremme sine politiske linjer og forslag og søke å vinne støtte for dem. Arbeidsfolk må sikres størst mulig kontroll."

Op videre: "AKP(m-l) går mot at kommunistpartiet skal ha en forfatningsmessig særstilling i staten."

SK i partiet betegnet forslagene som revisjonistiske - en revisjon av Lenins partiteori. AKP som stadig understreker betydningen av å lære av historia, unnlater sjøl å se den kjensgjerning at flere kommunistpartier rundt om i verden har konvertert til fascismen. Innebygget i standpunktet om partiets grunnlovfestede særstilling ligger allerede en del gitte forutsetninger. Under klassekampen etter revolusjonen vil partiets politikk bli møtt av eventuelle gruppers opposisjon. Forfatningsmessig særstilling vil tjene som en garanti for gjennomføringen av politikken.

Standpunktet forutsetter at partiet må

gjennomføre vedtak som vil kunne stride mot ønsket til flertallet av folket. Vi må se det som gitt at deler av arbeiderklassen vil komme til å motarbeide partiet. Allerede her er det gjort en distinksjon mellom partiet på den ene siden og arbeiderklassen på den andre. Skal ikke et kommunistparti representere arbeiderklassens interesser? Standpunktet innbefatter en grov mistillit til arbeidernes klassebevissthet. Om arbeiderklassen fikk diktere makta, kunne faktisk partiet risikere å miste oppslutning. Konsekvensen av dette synet må være at partiet vil måtte bruke vold og tvang der det oppstår opposisjon mot partiets linjer.

Standpunktet om forfatningsmessig særstilling vil tilsi at i en konfliktsituasjon vil alltid de riktige linjene komme ovenfra - fra partiets innerste gemakker. Det er ikke spørsmål om hva massene måtte mene; de vet ikke sjøl sitt eget beste. Glemte er Maos teser om "fra massene til massene", "kritikk - sjølkritikk", "hvordan løse motsigelser i folket gjennom demokratiske diskusjoner og komme fram til enhet gjennom politiske kamper."

Tilbake står et byråkratisk-sentrallistisk parti som styrer undersåttene sine med støtte i forfatningen og ikke først og fremst med basis i folks politiske overbevisning.

I realiteten er særstillingssynet til AKP identisk med den politikken kommunistpartiet i Polen fører overfor Solidaritet i dag. Det er den samme argumentasjonen og de samme metodene som går igjen. Arbeiderne i Polen kjemper for bedre kår og demokratiske rettigheter. Men denne bevegelsen truer partibyråkratenes maktposisjon og det politiske grunnlaget de står på. Solidaritet blir så stempla som et kontrarevolusjonært opprør, og med støtte i forfatningen setter par-

tlet i verk tiltak overfor fagbevegelsen.

Kommunistpartiet i Polen er revisjonistisk og bruker fascistiske metoder for å sikre herredømmet. Jeg ser ingen annen mulighet enn at AKP vil gå samme veien den dagen de eventuelt skulle sette sosialismesynet sitt ut i livet. For meg kommer AKP's støtte til Solidaritet til å stå i et nokså tveetydig og hyklerisk lys.

HØYREAVVIKSKAMPANJEN

Sosialismedebatten ble stoppet i sin spede begynnelse høsten 1980 med høyreavvikskampanjen. Det som egentlig var ment å være en åpen politisk debatt om sosialisme i Norge ble omgjort til en kamp mot høyretendensene i bevegelsen.

Den daglige ledelsen i sentralstyret innkalte til møte om partiteorien og særstillingsspørsmålet høsten '80. Etter innledning som skiserte SK's sosialismesyn, ble diskusjonen bevisst vridd over til høyreavviket i NKS og i sosialismediskusjonen. Høstseminarene på sosialismedebatten ble heller ikke oppsummert. Det var derfor ikke mulighet for å få noe innblikk i om der var store motsigelser på landsbasis. Sentralstyret fikk ikke diskutert sosialismespørsmålet i det hele tatt. Konsolideringen foran partilandsmøtet var viktigere. SK hadde forlenget avgjort særstillingsspørsmålet.

Dreiningen og innstramningen av sosialisme-

Demokratiet i m-l-bevegelsen -
bare tilsynelatende?

debatten ble absolutt, da partiet bekjente på sentralstyremøtet i NKS at dersom høyreideene om partiteorien vant fram på landsmøtet betydde det den visse død for AKP(m-l) i Kongeriket Norge.

Kampen mot høyreavvikerne måtte intensiveres. Et skremmelsesklima ble skrudd opp foran landsmøtet.

Et tankekors er det å se hvor lite opposisjonen var representert på landsmøtet. Veien fram til landsmøtet ble vel for smal og broket.

Vedtaket om høyrefaren og høyretendensene ble så dunket gjennom i NKS (PU-vedtaket). NKS var infisert av høyreavvikere, liberalister, borgerlige individualister, revisjonister osv. osv. Dette er ingen stempeling, blir det sagt, men en tradisjon innenfor den kommunistiske bevegelsen for å karakterisere politiske feil og problemer.

Like fullt fungerer det som stempeling, - poenget er at det er denne politiske sjargongen som er sjølv midlet til å korrigere de gærne linjene.

Når partiet har bestemt hva som er avvik i forhold til den enhver tid gjeldende generallinje, da gjelder det å gå ut og skille "dårlige" kommunister fra "gode" og renske vekk uønska politiske linjer. Det nytter lite hva de "dårlige" kommunistenes opposisjon mot generallinja består i, og begrunnes med. Dogmatismen og den politiske kontrollen, subtilt såvel som direkte, er så sterk at å drive opposisjon innenfor bevegelsen blir som å stange hodet mot en mur.

Det er et slående trekk å se den monolitiske enigheten som alltid kommer til uttrykk på alle nivå når partiet har lagt opp generallinja. Denne "enigheten" antar nærmest et trosforhold til den "riktige" linja. Her finnes ikke rom for hverken kritisk eller vitenskapelig tenkning. Når folk slutter å tenke kritisk og sjølstendig, åpner dette for nokså skremmende perspektiver.

TROMSØ-SAKA

Tromsø-utmeldingene var for meg et klart bevis på at opposisjonen innenfor bevegelsen ikke har eksistensberettigelse. Partiet i Tromsø gjorde det de kunne for å knuse det som var av opposisjon i NKS Tromsø.

Som tidligere aktiv i Tromsø NKS inntil våren -81, har jeg sjøl opplevet på nært hold partiets overgrep på NKS. Jeg satt som DS-medlem sammen med de tre i DS(AU) som senere ble kasta ut av partiet. Da sosialismedebatten pågikk høsten -80 ble det klart at partiet og flertallet av NKS'erne i Tromsø var uenige på spørsmålet om partisærstilling under sosialismen. Partiet vedtok etter høstseminaret at den lokale NKS-ledelsen stod på et revisjonistisk grunnlag ved ikke å anerkjenne særstilling for partiet. NKS i Tromsø gikk inn for programkomiteens opprinnelige forslag til partilandsmøtet og holdt fortsatt på standpunktet sitt etter landsmøtet.

Men partiledelsen i Tromsø aksepterte ikke dette og grep inn. De plasserte seg som observatører på DS-nivå. Dette var opplagt i kontrolløyemed, og effekten av dette ble en ytterligere styrking av motsigelsene mellom partiet og NKS. DS ble satt under sterk press. Motsigelsene til partiet bredte seg etterhvert i store deler av NKS, og måtte sjølsagt få konsekvenser for motivasjonen til å jobbe for organisasjonen. Det ble problemer med å få folk til å stille til valg av ny ledelse. Neste trekk fra partiet var å avsette DS(AU) med påstand at de tre ville nedlegge organisasjonen. Partiet tok over drifta av NKS.

Til slutt ble partiobservatører satt inn på lagsnivå. Den politiske forfølgelsen ble hermed total. Det var bare en vei ut av det hele: å melde seg ut.

Tromsø-tilfellet demonstrerer klart partiets sosialisme- og demokrattsyn. Den lokale parti-ledelsen brukte sin vedtektsfesta "særstilling" over NKS som middel til å "løse" de politiske motsigelsene.

Hvis partiets handtering av denne saken er symptomatisk for hvordan en i et eventuelt fremtidig sosialistisk samfunn vil løse motsigelser, er det grunn for ethvert kritisktenkende menneske til å ta sitt medlemskap opp til vurdering.

Jeg vil ikke lenger delta i en politisk bevegelse som forfekter en demokratisk-sentralistisk modell som i sin konsekvens må ende i partidiktatur, en "sosialisme" som vil rette bajonettene mot ethvert tegn på opposisjon. Uansett en hard klassekamp er det umulig å oppnå kommunismen uten at partiet har folket med seg.

Takk og farvel.

T.B.

"NÅ ORKER JEG IKKE MER" SIERT.B.

REFORMISMEN FINS DEN?

⑨

PER JOHANNESSEN KOMMEN -
TERER UTMELDINGSSKRIV
FRA "SENTRAL-STYREMEDLEM"

DEI UTMELDTE I TROMSØ FORVRENGER PARTIETS SOSIALISMESYN.
DEI MEINTE SOSIALISMEDISKUSJONEN VAR UDEMOKRATISK, MEN FAKTUM ER AT DEI
FEKK ALLE MULIGHETER TIL Å SPREIE SITT SYN.
TROMSØ NKS FUNGERT IKKJE SOM EIN KOMMUNISTISK ORGANISASJON I EIN LANG
PERIODE.

Medlemmer av NKS vil kjenne igjen argument-
asjonen til TB. Den liknar til forveksling på
ideane til dei utmeldte i Bergen for eit år sid-
an.

Fordi mange nye medlemmer har kome til
blir det nødvendig å vise korleis TB nyttar
seg av stråmenn og forvrengingar for å få
reknestykket sitt til å gå opp. Det er greitt nok
at TB er politisk usamd med partiet og NKS,
men det burde vere unødvendig - og svært lite
tenleg for TB sitt eige syn - å ty til slike met-
odar.

ER REFORMISME OG REVISJONISME STEI- GANS PÅFUNN?

Landsmøtet i AKP markerte seg mot linjer i
partiet og den internasjonale kommunistiske
rørsla som LM meinte var uforenleg med
marxismen-leninismen. TB ser ikkje reform-
isme og revisjonisme som noko problem for
NKS - verken no eller tidlegare. Ho er ikkje
eingong interessert i å undersøke om slike
tendensar fins.

Dette er TB si haldning i ei tid da angrepa mot
leninismen, demokratisk sentralisme, marxis-
mens statssyn og kommunismen når nye høgder
og får stadig sterkare gjennomslag på den så-
kalte venstresida. Flesteparten av dei marxist-
iske organisasjonane i Europa har ikkje greidd
å motstå dette presset: dei har anten blitt spli-
tta, gått i oppløysing eller blitt vedheng til sos-
ialdemokratiet.

NKS merka desse tendensane som ideologisk
forvirring og som sterke oppløysningstendensane
i organisasjonen. Ein meningsfull diskusjon med
TB om metodar for å løyse desse problema
blir naturlegvis umulig å føre så lenge TB ikkje
ser revisjonismen som ein fare. I hennar verds-
bilde er reformisme og revisjonisme påfunn frå
SK i AKP for å knekke all "kritisk og vitskapleg
tenking". La oss sjå litt nærmare på innhaldet
i TB si "kritiske og vitskaplege tenkning".

STRÅMENN OG TOMME TØNNER.

1. stråmann.: den udemokratiske sosialisme-
diskusjonen. Faktum er at TB sine meiningsfel-
ler fekk alle muligheter til å kjempe for sitt
syn. Dei deltok med mange innlegg i KK-deb-
atten, dei fekk halde innleiing på møter i alle
partiavdelingane i Tromsø, dei heldt innleiing
på eit stort seminar som p. arrangerte i Tro-
msø, dei fekk ubegrensa spalteplass i 4. mai.
TB sitt argument er reint sludder.

2. stråmann: sosialismediskusjonen er stoppa.
Dette hevdar TB på eit tidspunkt da NKS og AKP
i stadig sterkare grad innrettar sitt arbeid på
å utvikle ein sosialistisk strategi for Norge:
langssiktig skoleringsarbeid, undersøkingar
om utviklinga av imperialismen og den norske
kapitalismen, studiar på utviklinga i Aust-Eur-
opa, Sovjet, Kina osv. Sosialismediskusjoner er

ikkje støpa - den er nettopp kome i gang.
Tomme tønner rammar mest er dess-
verre TB sin parole.

3. stråmann: partiet har vedtatt forfatningsmessig særstilling for partiet under sosialismen. Eg tvilar på om TB har lede AKP sitt prinsippprogram. I så fall ville jo neppe vore til dei grader usakleg. Partiet har ikkje tatt stilling til dette spørsmålet på sitt L.M. Derimot har partiet tatt eit prinsipielt standpunkt for at partiet må spele ei leian-
de rolle under sosialismen og at dette er ein føresetnad for å utvikle det sosialistiske samfunnet fram mot kommunismen. Kvifor skal det vere nødvendig å ty til slike stråmenn for gje sitt standpunkt tyngde.

4. stråmann: konsekvensen av partiets vedtatte syn er "polske tilstandar". Dette er argumentasjon på lavaste Ny Tid - nivå. Interesserte kan sjølv studere kva partiet seier om fagforeiningane under sosialismen i prinsippprogrammet..

Kva derier den prinsipielle usemja seg om? TB si framstilling av diskusjonen om partiet si leiande rolle er ikkje berre ei grov forvrengning av partiet sitt syn. Ho unnlet også å gå nærmare inn på standpunkta til NKS-leinga i Tromsø i denne debatten. Alle som har fulgt med i denne debatten i KK og i 4. mai vil vite at det ikkje er nokon prinsipiell skilnad mellom den tidlegare NKS-leinga i Tromsø og den kritikken som Helge Ø har retta mot partiet. TB sine meningsfellar i Tromsø har heller ikkje på noko tidspunkt tatt avstand frå Helge Ø si utkjør mot ml-rørsla.

Usemja dreier seg bl. a. om prinsippet om partiet si leiande rolle under sosialismen, om demokratisk sentralisme, om synet på klassekampen under sosialismen. Den avsatte leinga fjerna seg etterkvart så langt frå marxismen-leninismen i ei rad spørsmål at det også ga seg fleire og fleire konsekvensar i deira måte

å leie NKS på. Dei ga blaffen i vedtektene. Når partiet og sentralstyret ville ta alvorleg på vedtektenes krav om å leie NKS, så blei dette oppfatta som forfølging. Partiets forsøk på å leie NKS vart oppfatta som "kontroll". Det vart så utt på markeringa av NKS, slutt på all kommunistisk propaganda, ingen studiar på marxismen internt osv. I ei lang periode var NKS opphørt å vere en kommunistisk organisasjon. Å gje partiet skulda for denne degenringa av NKS er det reine sludder (Eksempel: TB framstiller partiet som kontrollør av NKS. Faktum er at partiet i løpet av 1981 ikkje hadde noko møte med NKS før årsmøtet i mai. Deretter var det eit kort møte i juni. Tilslutt kom fellesmøtet i september.)

Usemja dreier seg om viktige prinsippspørsmål. Det er beklageleg at TB i tillegg grunnjev si utmelding med argument som baserer seg på misforståingar og mangel på kjennskap til partiets politikk.

OM STEMPLING

Når sentralstyret karakteriserer tendensar i NKS som revisjonistiske hevdar TB at

at dette er "stempling". Årsaken til dette er sjølsagt at TB er politiskusamd i at det har funnest revisjonistiske tendensar. Forøvrig har TB og hennar meningsfellar i Tromsø NKS vore blant dei mest ivrige til å karakterisere andre som avvikarar. I fleire innlegg i 4.mai har sentralstyret blitt skulda både for venstre- og høgreavvik og revisjonisme. Eg oppfattar TB sin kritikk av sentralstyret på dette punkt som tøvelte. Dersom ein les innlegget hennar vil ein finne at det er fullt av skarpe karakteristikkar av andre sine meiningar. Det må TB gjerne gjere. Men da må ho også akseptere at kommunistar og marxistar markerer eit skille mellom reformisme og marxisme.

DET ENDELEGE BEVISET: DJEVLEUTDRINGA I TROMSØ

TB framstiller situasjonen i NKS i Tromsø som ein kamp mellom ein diktatorisk belsebub (partiet) som undertrykker den uskuldige "store, kvite flokk" (NKS). Her blir det berre plass til nokre korte kommentarar til TB sin framstilling:

- den politiske usemja mellom NKS-leiinga i Tromsø og sentralstyret og partiet har vore av heilt grunnleggjande karakter. Sosialismne diskusjonen er berre toppen av isjellet. Leiingar for dei utmeldte ser i dag SV som eit mulig alternativ. Vi veit at det i lengre tid har vore kontakt mellom dei utmeldte i Tromsø og utmeldte i Oslo og Bergen (bl.a. folk av Helge Øi -typen)

- utbrytinga frå NKS var nøye planlagt og gjekk utanom alle organisasjons-kanalar. Utmedlingane vart ikkje tatt opp i NKS på noko nivå.

- både sentralstyret og partiet lokalt har i lengre tid blitt ført systematisk bak lyset om det tidlegare NKS-styret sine planar. Dette er heller ikkje benekta.

- på årsmøtet i vår var det verken lagt opp til beretningsdiskusjon eller valg av nytt styre. Det einatse som interesserte leiinga var å få vedtatt resolusjonar mot partiet og sentralstyret i NKS. På initiativ fra partiet og sentralstyret vart tre i den gamle leiinga gjenvalgt med eit begrensa mandat om bl.a. å innkalle til nytt årsmøte og førebu val.

- dette mandatet vart sabotert. I staden vart det innkalla til eit fellesmøte for NKS der både partiet og sentralstyret omhyggeleg blei forsøkt halde utafor. Partiet fekk likevel vite om møtet og stilte opp. Konklusjonen på innleiinga på fellesmøtet var at NKS burde nedlegges som AKP sin studentorganisasjon.

- fellesmøtet vart halde på sjølve valdagen. NKS-leiinga hadde nekta å gjere noko som helst for RV.

Etter dette var det klart at styret verken hadde evne eller vilje til å gjere noko anna enn å få nedlagt NKS. Å la desse fortsette å leie NKS var umulig. partiet var nødt til å gripe inn. Partiet tok initiativ til å få igang ein diskusjon om problema i NKS. Dei la fram sitt syn på situasjonen og tok sjølkritikk for sin behandling av NKS. Dei tre i det avsatte styret nekta å komme partiet i møte. Dei ville ikkje ein gong ta del i debatten. Til dags dato har dei ikkje kome med noko som kan likne på sjølkritikk. trass i at dei bevisleg har brote vedtektene på dei fleste punkt.

I staden nytta dei tida på å gå rundt til enkeltpersonar for å få dei til å melde seg ut.

kommunistiske normer var blitt legitimt i NKS.

Per J

Korleis kunne så mange melde seg ut? Det er mange årsaker:

- ein stor del av medlemmene er systematisk blitt "fostra" på eit anti-parti-grunnlag. Aktiviteten i NKS sidan sommaren 1980 har konsentrert seg i stor grad om diskusjonar om kor forferdeleg partiet er

- skoleringsnivået på marxismen har vore svært lavt - sjøl i NKS sammenheng.

- vanlege medlemmar i NKS har fått sin politiske påvirkning fra "anti-parti-folka". Verken sentralstyret eller partiet har prioritert kontakten med vanlige NKS-medlemmer.

- både sentralstyret og partiet har undervurdert problemene i Tromsø. Særlig har kontakten med sentralstyret vore dårlig. Sentralstyret blei i lang tid desinformert om situasjonen fordi vi berre hadde kontakt med TB -

- partiets rolle: partiet lokalt har lagt ned mykje arbeid i å forsøke å få løst motsetningane. Men diskusjonane har utelukkande vore med den tidlegare leiinga. Partiet burde ha lagt fram sitt syn for alle medlemmane på eit tidlegare tidspunkt. Partiet var klar over altvoret i situasjonen tidlegare enn sentralstyret. Dei var klar over at NKS ikkje hadde fungert som en kommunistisk organisasjon på lengre tid. Dette betydde f.eks. at vedtektene verken vart handheva eller respektert. Når sentralstyret kritiserte NKS-leiinga for ein serie brot på vedtektene, avtalebrot og forsøk på å føre sentralstyret bak lyset - så fan s det ikkje an-tydning til sjølkritisk holdning hos leiinga. Problemet var at det var kome så langt at total prinsippløyse i forhold til vedtekter og

TROMSØ OPPOSISJONEN BLEI IKKE OVERKJØRT, SIER J

UKLAR ATOMPOLITIKK FRA NKS

I januar nr. av 4. mai tar vårplanen sikte på å starte arbeid i Nei Til A-våpenkampanjen (NTA) flere steder. Retningslinjene som trekkes opp tar sikte på å ha en profil mot passivisme og skarp profil mot Sovjet, noe som allment sett er greit nok, men som er helt utilstrekkelige retningslinjer dersom NKS skal ha klare felles linjer for dette arbeidet. Det innebærer også at NKS sentralt må klargjøre overfor medlemmene hva som er vår prinsipielle holdning til denne aksjonen, og på hvilket grunnlag arbeidet skal drives. Skal vi følge det sekteriske og feilaktige oppropet fra første nr. av Hva Må Gjøres i høst, der det oppfordres til å danne "en ny fredsbevegelse" eller skal vi gå inn i NTA for å drive arbeid på denne aksjonens politiske grunnlag?

NTAs grunnlag er parolene:

Mot A-våpen i øst og vest, Mot Natos utplasseringsvedtak, Nedbygging av Sovjets SS-20-raketter, For et A-våpenfritt Norden.

Hovedoppgaven for aksjonen er å samle underskrifter for en A-fri sone i Norden. Skal vi

inn i NTA må vi ta stilling til om vi vil jobbe for denne underskriftskampanjen, eller evt. om vi vil bekjempe den, reservere oss fra den, eller drive annet arbeid.

Etter langvarig press innenfra og utenfra er parolene ovenfor brukbare og har omtrent samme brodd mot Sovjet og USA, men det vil være en kontinuerlig kamp mot ledende krefter innen NTA og spesielt bresjnevistene (som ikke har så stor makt som enkelte vil ha det til) å opprettholde parolen som krever fjerning av SS-20-rakettene, og få aksjonen til å ta kon-

kret stilling til supermaktsovergrip som Polen, og vinne forståelse for at dette har noe med fredspolitikk å gjøre. Det vil også være problemer med å få godkjent nye grupper og aktiviteter, fordi ledelsen er udemokratisk og er redd for tiltak der vi deltar. F.eks. var de her i Bergen svært motvillige da vi tok initiativ sammen med andre til å få dannet lokalgruppe på Universitetet.

FORSLAG TIL RETNINGSLINJER:

- 1) Allment sett bør solidaritetsarbeid for Polen prioriteres over NTA, fordi dette er den viktigste kampen som retter seg mot den sannsynligste krigsutførelsen, Sovjet. Men det betyr ikke at atomvåpenkampanjen er uviktig. Den bidrar til å avsløre supermaktene, og legger grunnlaget for en løsrivelse fra blokkpolitikken og dermed for alternative forsvarsmodeller.
- 2) Vi bør kunne godta NTAs grunnlag og bør jobbe for NTAs underskriftskampanje. NKS må eksternt slå fast at NTA er en progressiv organisasjon som bør få støtte. Partiets og KKs linje med ensidig svartmaling er feil, og gjør det vanskelig for oss å drive skikkelig arbeid innenfor aksjonen. Vi må imidlertid klart kritisere politiske feil i NTA, spesielt fra ledelsen, og også kunne forbeholde oss retten til å reservere oss fra aksjoner og paroler som har en feilaktig hovedlinje. (Men hva er så det? Se nedenfor!)
- 3) Vi må fremme standpunkt om at konsekvensen av et atomnedrustet Norge må være et uavhengig sterkt konvensjonelt forsvar, og støtte Johan Galtungs syn om at forsvarsalternativer hører naturlig med i NTAs arbeid. Vi må isolere NY TIDs determinisme som innebærer å godta og underkaste seg atomtruselen, og dermed legge ned all annen motstand. En

viktig målsetting må være å drive gjennom forståelsen av den nasjonale frigjøringskampens betydning. Viktigst nå: Støtte til Polen, at polakkenes kamp svekker Sovjet, og samtidig bekjempe standpunktet om at polakkenes setter freden i Europa i fare ved å fortsette motstanden.

4) Innenfor NTA må vi spesielt prioritere studiestrøkler og diskusjonsmøter om alternative syn på forsvaret. Dette er nødvendig for å vinne den store gruppen av uavhengige aktivister bort fra NTA-ledelsens og SVs innflytelse.

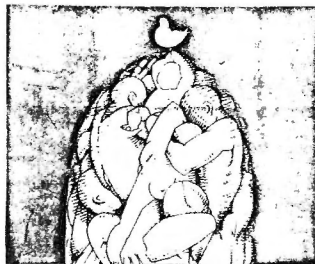
SONESPØRSMÅLET OG USAs ATOM-PARAPLY:

Mye av uenigheten i m-l-bevegelsen dreier seg om dette spørsmålet. Det er derfor riktig å si at uenigheten ikke bare dreier seg om tak-tikk (delta/ ikke delta i NTA), men om hvilken vurdering vi har av et av de viktigste målene for denne bevegelsen. Jeg mener det er rett å stille spørsmål om vår holdning til Norden som A-fri sone i sin konsekvens betyr å anerkjenne at det kan være en fordel å basere forsvaret av Norge på NATOs atomparaply. I KK blir det at parolen ikke stiller eksplisitte krav til nedbygging av Sovjet og USAs raketter som kan brukes mot sonen, framstilt som "krigsfremmende". Nå går NTAs sonekrav ut på at de nordiske landene skal erklære seg atomfrie både i fred (som i dag) og i krig, deretter må det forhandles om garantier fra de som har våpen rettet mot sonen, og også forhandles om kontrollmuligheter. Jeg kan ikke se at dette er så himmelvidt unna våre egne standpunkter, f. eks. slik S. Allern formulerte det i valgkampavisa til NTA. Videre overser KKs kritikk av NTAs soneparole et helt vesentlig moment: USAs unnsetningsplan for Norge i tilfelle krig er helt urealistisk. Det som ligger i den såkalte avskrekningseffekten ved vårt NATO-medlemsskap, er truselen om at et Sovjetisk angrep kan bli møtt med A-våpen-

angrep (den såkalte Atomparaplyen). Hele den norske forsvarsmodellen baserer seg på dette. Hvis Norge sammen med de andre nordiske landene erklærer seg A-frie, betyr det et brudd med NATO-strategien, og legger grunnlaget for en alternativ sikkerhetspolitikk. Tvert imot å virke "krigsfremmende" betyr kampen for et atomfritt Norden at grunnlaget for å bygge et uavhengig sterkt forsvar blir bedre. På meg virker KKs angrep på denne parolen som et forsvar for atomparaplyen, fordi en er så redd for å bli stående uten avskrekningseffekten overfor Sovjet. Men bør vi i det hele tatt akseptere denne typen avskrekning som innebærer bruk av atomvåpen i forsvaret av Norge?

På samme måte er en del av vår propaganda i forbindelse med NATOs utplassering av nye mellomdistansevåpen uklar. Jeg er helt for at det er nødvendig å stille krav mot SS-20 rakettene, både stans og nedbygging. Men samtidig kan ikke vår motstand mot NATOs utplassering gjøres avhengig av at Sovjet stanser og bygger ned SS-20 programmet. NATOs vedtak er feil og må bekjempes uansett om Sovjet fortsetter sin utplassering. Er alle enige i det?

GEIRULF

SOSIALISME - debatten

Dette innlegget er eit usystematisk/overfladisk forsøk på å få i gang att sosialismedebatten.

Eg kjem med mange påstandar som ikkje er grunngejevne (plassomsyn). Mykje er einsidigt negativt og usakeleg, der dei positive sidene ikkje er tekne med. Det er ein alvorleg svakheit som kan vera eit hinder for ein open og sakleg debatt, som igjen kan føra til at folk kjem i forsvarsposisjon i staden for å stilla seg open for det som kjem fram. Med desse atterhald, tek eg likevel sjansen på å provosera til debatt.

For at dei som svarar meg skal sleppa å tillegga (!) meg meiningar, skal eg kort klarleggja kvar eg står:

- eg forsvarar den historiske og dialektiske materialismen
 - er for demokratisk sentralisme, men mot sentralisme åleine
 - er samd i AKP sitt syn på staten, statskapitalisme, væpna revolusjon, imperialism og Sovjet
 - er for proletariatet sitt diktatur (mot partiet sitt diktatur) i ein overgangsfase, men er usikker/stiller spørsmål ved kva ein skal leggja i omgrepet under sosialismen
 - er samd i at dei fleste høgrefella som har vorte påpeikt av NKS eksisterer innanfor rørsla
 - er imot at partiet skal ha ei særstilling under sosialismen
 - meiner at det er galt at partiet skal ha noko særstilling innanfor RV og at RV skal ha væpna revolusjon på programmet
 - er framleis Nato-motstandar, og elles usamd i AKP si linje ovanfor fredsrørsla
- Elles er eg for å skifta ut dogmatikarane i lei-

inga av AKP.

I det siste har mange gått ut av m-l-rørsla. Nokre av desse har kome med mykje same kritikken som undertekna. I motsetning til desse vel eg å kjempa for mine synspunkt innanfor rørsla, då det ikkje finst noko anna og betre alternativ.

Kommentar til sosialismedebatten

I september 1980 lagar politisk utval (PU) i sentralkomiteén for AKP ein uttale. Dei oppsummerer debatten i partiet og finn at situasjonen er alvorleg. - "Erferingene fra hele landet bekrefter at det finst en revisjonistisk høyrefare (mi understr.) som truer partiets eksistens. Om høyretendensen får utvikle seg videre kan det føre til at partiet blir revisjonistisk eller blir splittet." (mi understr.). Vidare seier dei m.a.: - "Det blir reist kamp (mi understr.) mot den leninistiske partimodelen, den væpna revolusjonen, proletariatets diktatur og andre sentrale punkter i m-l-m tenking." - I desember hoppar så PU i sentralkomiteén i NKS på dette vedtaket, tileigna forholda i NKS.

Skal ein ta dette bokstaveleg, så er vel eg både både revisjonist og det som verre er. Vel, eg ser det som positivt at folk stiller spørsmålsteikn ved dei grunnleggjande prinsippa for m-l-m (marxismen-leninismen osv.). Det er mangt og mykje ved dei som ein i dag har betre føresetnader for å vurdere kritisk. Eg oppfatta ikkje sosialismedebatten som nokon kamp mot desse prinsippa. Tvert imot så var det uttrykk for usikkerheit som ein fylgje av utviklinga i Kina, Albania, Vietnam osv. Ein byrja å stilla spør-

mål i staden for å sluka alt rått.

Sosialismedebatten føltest som ein ny vår. Endeleg kunne ein koma fram med ting ein lurte på/var imot, men som ein eigentleg ikkje torde koma fram med av di ein då gjekk imot klassikarane og partilinja, sentralkomitéen og alle deira direktiv. Som ein følge av denne debatten følte ein at takhøgden i AKP var vorten monaleg betre.

Kva skjer så? Rett før og under landsmøtet strammar dogmatikarane og sekteristane i sentralkomitéen inn tøylane. Eit nesten einstemmig landsmøte sluttar opp om deira linja. Monolitisk einskap? Det var snakk om å tryggja ein-skapen, men på kva premisser? Ved å setja munnkorg på dei som var usamde med partileiinga? Kvar var det vorte av opposisjonen? Forsvant dei i Oslo sitt kloakksystem på veg til landsmøtet?

Debatten om sosialisme på norsk skulle rett nok halde fram, men no på partileiinga sine premisser. Vekk med "revisjonistisk" og "reformistisk" ugras. Reinspiikka sentralisme?

I alle fall, resultatet vart at folk byrja å bli frustrerte, følte det nyttelaust å halde fram debatten. I røynsla hadde partileiinga sett løk på han. I staden for å la hundre blomstrar bløma, skulle Pål Steigan & co sjølv planta frøa, og elles styra vokstren heilt og fullt etter sin vilje.

Innretting på debatten framover

Eg har til no òke føre meg partileiinga si handtering av sosialismedebatten. Dette er viktig å ta opp av di det er uttrykk for ei politisk linja der sentralisme og dogmatisme er sentrale stikkord. La dette likevel ikkje verta hovudsida av debatten framover (kva partileiinga har gjort/ikkje gjort akkurat i denne saka).

Hovudsida bør m.a. vera korleis ein skal anvenda

klassikarane/teoriane på

norske forhold. Korleis skal eit sosialistisk Norge organiserast, byggast opp? Korleis utvikla politikken på alle område i samfunnslivet, by og land osv.?

Men for at dette skal verta ein fruktbar debatt krev det m.a.

- at demokratiet fungerer i rørsle; større innflytning på politikken for medlemene
- at ein byggjer/diskuterer sosialisme utifrå norske forhold.
- at dogmatisme vert bytta ut med dialektisk materialisme og kritisk bruk av klassikarane.

Opposisjonell.

"...Sosialismedebatten føltes som en ny vår..."

SVAR TIL OPPOSISJONELL

Ja, sosialismedebatten i NKS går trått, ikke på grunn av mangel på motsigelser og heller ikke på grunn av at innlegg til internbladene blir sensurert. I 4. mai har vi flere ganger forsøkt å få liv i sosialismediskussionen, men inlegg lar vente på seg. Jeg håper derfor at signaturen Opposisjonell ikke vil gi seg med første runde.

Jeg vet ikke riktig i hvilken ende jeg skal begynne, Opposisjonell gjør lite rede for sine egne standpunkt til de kontroversielle spørsmåla i sosialismedebatten. Du lister opp en rekke saker du er for eller imot, problemet er bare at uenighetene først kommer fram når vi går inn på en diskusjon om disse spørsmåla. (Med unntak av noen punkt hvor det er relativt klart hva du mener). Jeg er i hovedsak uenig i det du skriver og kommer i det følgende til å polemisere mot dine standpunkt.

KNEBLING AV OPPOSISJONEN

For det første, den store enheten på partiets landsmøte. Årsaken til den skyldes etter min mening at landsmøtet unnlot å fatte vedtak om de mest kontroversielle sakene som var oppe i landsmøtediskusjonene. Dette var etter mitt syn bra. Jeg ser ingen grunn til å fatte altfor mange prinsippvedtak om bygging av sosialismen i Norge, nettopp fordi vi trenger diskusjon om slike ting. Det er også slik at jeg oppfatter noen av de standpunktene som har kommet fram i sosialismediskusjonen som revisjonisme, og hvis de skulle bli vedtatt måtte jeg begynne å vurdere min tilknytning til ml-bevegelsen. Jeg er fornøyd med behandlingen av sosialismediskussionen på AKPs landsmøte: LM fatta vedtak om

det det var stor enighet om, og vedtok særskilt at sosialismedebatten skulle fortsette. (Det er ikke SK som velger delegatene til landsmøtet. Jeg har heller ikke hørt at delegater til AKPs LM har blitt plukka opp av renovasjonsvesenet i Oslo.)

For det andre, den såkalte stemplinga av standpunkt som revisjonisme. Det er ikke bare i praktisk politikk, i dagskampen, det går et skille mellom oss og andre politiske grupperinger/parti. Det er også et teoretisk skille mellom m-l-m og revisjonismen, mellom marxismen og sosialdemokratiet, mellom høyre og venstre. Det er umulig å bygge en revolusjonær bevegelse uten et teoretisk grunnlag, et bestemt syn på verden. Borgerskapet har også en filosofi som er rettesnor for deres politiske handlinger. Jeg antar at de fleste vil være enige i dette. Problemene oppstår sjølsagt når vi skal avgrense m-l-m mot revisjonismen og rein høyrepolitikk.

I sosialismedebatten kom det fram mange forskjellige standpunkt og linjer. Jeg ser ikke to blokker som sto mot hverandre: SK i AKP med sentralstyret i NKS og andre trofaste dogmatikere på slep mot en monolitisk opposisjon. Det var debattanter i sosialismediskusjonen som tok opp det de mente var (er) problemer i marxismen, som vi ikke har svar på/evt. tilfredsstillende svar på, men det var også debattanter som mente vi skulle kaste vrak på en del prinsipper som er grunnpilaen for rørsla vår. (Eks. folk som var uttalt mot den demokratiske sentralismen). Hvis ikke ml-bevegelsen kan komme til enhet på en del prinsipielle standpunkt, ser jeg liten vits i å opprettholde både partiet og resten av rørsla.

PARTIETS LEDENDE ROLLE

Dette blir ikke en polemikk mot opposisjonell, siden han/hun ikke klargjør sitt syn på dette

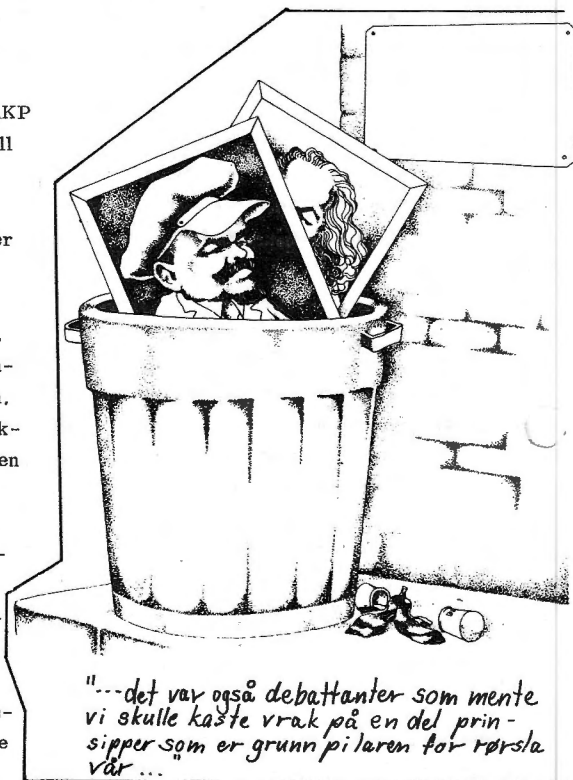
spørsmålet. Men siden det var et av de mest omstridte punkta i sosialismedebatten, og på nytt er blitt aktualisert i tilknytning til utmeldingene i Tromsø, vil jeg gripe fatt i dette. Forøvrig mener jeg at hvis vi skal komme videre i sosialismedebatten, må diskusjonen omfatte mer enn demokratiet og partiets rolle. Vi må sette oss inn i både de politiske og økonomiske vilkårene for revolusjon og sosialisme i Norge.

Som utgangspunkt vil jeg bruke utmeldingsbrevet fra Tromsø (jeg presiserer at jeg ikke dermed tillegger Opposisjonell de samme standpunktene som de utmeldte i Tromsø. Det må han/hun redegjøre for selv). La gå at utmeldingsbrevet polemiserer mot et innbilt punkt i AKPs prinsippprogram, - mot noe som aldri er blitt vedtatt. Poenget mitt er å få fram det politisk feilaktige i det de skriver, feilaktige ideer som har en viss oppslutning i NKS.

Utmeldingsskrivet påstår at egentlig er AKP for samme samfunnssystem som i Polen: All makt til partiet, opposisjonelle arbeidere skal slås ned med vold. Her kan det være nyttig å lese hva AKPs prinsippprogram sier om fagforeningene under sosialismen, der står det faktisk at fagforeningene ikke skal være underlagt hverken partiet eller staten. AKP går inn for frie, uavhengige fagforeninger både under kapitalismen og sosialismen. Men det grunnleggende feilaktige i standpunktet til de utmeldte er ideen om at sosialismen bare kan sikres ved at partiet ikke har en lovfesta ledende stilling under sosialismen. Det s.k. skillet mellom partidiktatur og arbeiderklassens diktatur. Dette er å gjøre diskusjonen om demokratiet under sosialismen til en formaldiskusjon.

Vi må ta stilling til om et kommunistisk parti er nødvendig for å gjennomføre en sosialistisk revolusjon og lede den sosialistiske samfunnsutviklinga fram mot kommunisme.

Siden vi er medlemmer av studentorganisasjonen til et parti som har satt seg slike mål, vil det være et paradoks å svare negativt på dette. Men så kommer kronargumentet: Vi må gå mot at kommunistpartiet skal ha lovfesta særstilling, arbeiderklassen må få velge om den vil ha dette partiet i ledelsen og må få kaste kommunistpartiet hvis det degenererer. Denne ideen bygger på at massene under sosialismen til enhver tid er mer framskredent enn partiet og vil øyeblikkelig avsløre om revisjonismen har tatt ledelsen i partiet. Det river grunnen vekk under hele den leninistiske partiteorien, - at kommunistpartiet skal være en samenslutning av den framskredne delen av arbeiderklassen. Hva skal vi med et kommunistisk parti hvis massene er bedre i stand til å avsløre revisjonismen og borgerskapet i partiet enn partiets medlemmer!

En annen grunnleggende feilaktig ide i denne argumentasjonen bygger på at revisjonistene som har tatt makta i kommunistpartiet (og staten) vil gi slipp på denne hvis massene forlanger det, så lenge de ikke har hjemmel for maktposisjonene sine i lovverket. (Dvs. de har tatt makta i et kommunistparti som ikke har hatt lovfesta særstilling og må derfor gi fra seg makta hvis arbeiderklassen krever det). Dette er sannelig stor tiltro til kontrarevolusjonære. Historia viser at når revisjonistene først har tatt makta i en sosialistisk stat og et kommunistisk parti, bruker de alle midler å sikre seg makta, uten lovfesta særstilling. (I Sovjet hadde ikke partiet lovfesta særstilling). Hele argumentasjonen avslører enorm tillit til dagens borgerlig-parlamentariske system: så lenge det finnes valgmuligheter mellom ulike parti er demokratiet for arbeiderklassen sikra. Det er ingen i m-l-bevegelsen som har sagt dette, men

må ikke konsekvensen bli at en havner på et slikt standpunkt? Hvis ikke må dere som ser det som et avgjørende poeng at partiet ikke har lovfesta særstilling forklare meg forskjellen.

For å konkludere: Jeg mener at kommunistpartiet må ha en særstilling under sosialismen. Partiet må lede samfunnsutviklinga, ellers er det meningsløst å snakke om et kommunistparti. Det eneste som kan hindre kontrarevolusjon er at kommunistpartiet ikke degenererer. Jeg har også noen meninger om hva som svært lett kan føre til degenerering av partiet og hva som kan bidra til å hindre det. Det får jeg komme tilbake til i neste runde. Jeg sender ballen tilbake til Opposisjonell, og håper at du vil utdype dine standpunkt i neste nr. av 4. mai.

PERNILLE

HVA MÅ GJØRES MED HMG?

Hva tenker NKSere om HMG? At det er noe pappir som detter ned fra himmelen tre ganger i semesteret? At det ikke ser så veldig pent ut, men helhetlig sett har blitt bedre det siste året?

Ord er vi enige i at politikken vår har ten mot perspektivløst strev i fagutvalg og alskens dustekomiteer, men hvilke tiltak tar vi for å komme ut av denne hengemyra? HMG er den ene handa vi må bruke for å vrenge dette samfunnet, da kan vi ikke bare overlate bladet til tilfeldighetenes spill. Vi planlegger en liten ansiktsløftning, og på disse planene vil vi ha kommentarer.

TIDSSKRIFT?

Hadde det vært noe tak i oss, lagde vi et tidsskrift, etter mønster av det svenske Clarté, med essays, lødigere og mer allsidig enn Røde Fane.

Men NKS'ressurser tilsier at vi i første omgang konsentrerer oss om å gjøre 8-sideren bedre.

INNHold

Vi må fortsette å propagandere analysene våre av statens utdanningspolitikk, dette har vært viktig nybrottsarbeid, som vi har all grunn til å være stolte av.

Det samme gjelder kampen mot den kvelende passifismen, og sosialisme-stoffet vårt. Noe vi bør begynne på er å analysere vilkåra for revolusjon i Norge. Vi trenger mer stoff fra skolene, og fra NKS utover landet. En åpenbar svakhet er mangelen på kulturstoff, ikke har vi litteraturstoff, og heller ikke kommentarer til "strømninger" i åndslivet. Problemet er, hvordan få det til?

Andre ting som er i det blå, er kvinnestoff og

støtte til arbeiderklassen. Stikkord for innrettinga må bli analyser og kommentarer med aktualitet, i motsetning til reportasjer og aksjonsjournalistikk.

FORM

Formen skal hjelpe oss til å få lesere. Vi har to målgrupper, de studentene som er spesielt interessert i politikk, og "den jevne student". Dette gjør at vi også må dele avisa i to. Lengre, "tunge" artikler, og kortere, "lette" artikler. 2 av 8 sider kan være helsides artikler, ellers bør vi ha 2-3-4 artikler pr side, pluss en god del smånotiser, enspal ere. Vi har tenkt på en fast "Formannen har ordet", og en spalte med mer personlig vinkling a la "Jennys hjørne" (for de som husker den), (hva med humor - HMGs "På teppe"?). Vi har innført deadline, (18.4. for nr.3) for å få bedre tid på produksjon av sats, og vi prøver å få hjelp til lay-out og ombrekk.

DERES OPPGAVER

Vi trenger tegner. Egentlig trenger vi alt. Hvis du liker å skrive, bli fast korrespondent. Hvis du er litt kunstnerisk, hjelp oss med lay-out og ombrekk. Vi trenger skrivemaskinister

til satsproduksjon. Fotografer,

Lokalstoff må vi få inn. Redaksjonen kan skrive ut stoffet, hvis dere ikke klarer det, send mye bilder eller annen illustrasjon. Send klipp og kommentarer om pamper som driter seg ut, eller andre begivenheter av større eller mindre betydning.

Tips om ting som kan kommenteres, eller gjør det sjøl. Adressa er:

HMG

c/o NKS

Boks 6875, St. Olavs pl.

OSLO 1

BREIFLABBEN

Hva skjer i

POLEN?

Overflattisk sett kan vi raskt bli enige om at det skjer en brutal undertrykkelse av det polske folket generelt og fagforeningen Solidaritet spesielt. Jeg tror vi også kan slå fast at det er brei enighet i NKS om nødvendigheten av å drive solidaritetsarbeid for Polen i Norge.

Men hva skjer egentlig i Polen? For å kunne svare på det, må vi analysere situasjonen i Polen - og finne ut hvor hovedmotsigelsen går. Trekker vi felle slutninger kan vi lett legge en feil politisk taktikk i solidaritetsarbeidet. I DS eksisterer det to syn på dette: Det ene synet mener at hovedmotsigelsen i dag går mellom arbeiderklassen og borgerskapet i Polen, mens det andre synet, som jeg bl.a. har, mener at hovedmotsigelsen går mellom den polske nasjonen og Sovjet. For å kunne si noe om dette spørsmålet, er det nødvendig å se litt nærmere på det polske samfunnet. Av plasshensyn må jeg være svært summarisk i framstillingen.

Solidaritet er en sterkt sammensatt gruppe. Her er det viktig å være klar over at arbeiderklassen ikke er den eneste krafta, sjøl om den er viktigst. F.eks. den nå nedlagte gruppa KOR, som for det meste besto av intellektuelle, har

ett viktig rolle. Også kirkas innflytelse er et viktig element. Solidaritet er i dag først og fremst uttrykket for den polske nasjonens interesser. I Solidaritet jobber det personer som i enhver klasseanalyse vil havne i borgerskapet. Dette betyr at en stor del av borgerskapet har interesse av en uavhengig nasjonal utvikling. Hadde denne gruppa leda statsapparatet i Polen, ville bl.a. de økonomiske tiltaka de siste åra vært lagt opp anderledes.

I Polen i dag er det to progressive utviklings-trekk: Kampen for borgerlig-demokratiske rettigheter for de polske massene og deler av det polske

borgerskapets kamp for en løsrivelse fra Sovjet for å få en mere sjølstendig og friere kapitalistisk utvikling.

Opp mot denne samfunnskrafta står to faktorer: det polske kompradorborgerskap, som vi finner i statsadministrasjonen, partiledelsen og offiserer i forsvaret og som den andre faktor: Sovjet.

Når vi nå skal vurdere situasjonen i Polen, blir det vanskelig å forstå Kirkas rolle hvis hovedmotsigelsen går mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Det er relativt klart at Kirka til nå mer eller mindre har støttet Solidaritet. Det er vel ikke slik at Kirka er blitt en kraft i kampen for sosialismen som den jo blir hvis vi ser på hovedmotsigelsen som ovenfor. Kirkas støtte til Solidaritet kan bare forståes slik at den oppfatter Solidaritet som en nasjonal kraft mot Sovjet. Arbeiderklassen og Kirka har felles interesser av å kjempe for den polske nasjonen, mot Sovjet. Ser vi på plattformen til Solidaritet, blir det enda klarere. Solidaritet er naturlig nok, med den polske historia i tankene, sterkt påvirket av borgerlig ideologi. Derfor vil en også finne et sterkt innslag av karrierister blant Solidaritets ledere. Dette er ikke noen nedvurdering av Solidaritet, men trekk vi nøkternt må regne med. Det sentrale perspektivet på Solidaritets arbeid blir derfor den kraft

Solidaritet kan spille i kampen mot Sovjets undertrykkelse av Polen.

V R.

(Sakset fra internbladet til NKS i Trondheim)

POLEN

og proletariatets diktatur.

Det er fascinerende hvordan den polske arbeiderklassen har høstet lærdommer, og i dag delvis er våre læremestere.

Opprøret i -70 endte med at Gierek blei satt inn som partisjef. Men ingen revisjonist kunne tilfredsstille de materielle behovene til folket i Polen. De fikk feite løfter om avstalinisering og kjøttkaker, men de virkelige måla var å sikre utbyttinga fra Sovjet, og å holde liv i de råtnende kompradorborgerne. Revisjonismen kan sammenlignes med paradeuniformene til Bresjnev, et glørete skall, som skal skjule et ekkelt indre. Opprøret i 1980 klarte aldri revisjonistene å ta ledelsen for.

I -68 gjorde studentene opprør, mens arbeiderne satt hjemme, i -70 var det omvendt. Spontaniteten, blindheten, mangelen på ledelse gjorde at opprøret i -76 lot seg knuse. I -79 hadde en opposisjonell, Leszek Moczulski, en artikkel i undergrunnstidskriftet "Droga", hvor han forutsette et nytt snarlig opprør, og legger fram parola "I stedet for å brenne hovedkvarterer, skal vi danne våre egne". Hele målet med opprøret i -80 var å bygge fagforeninga Solidarnosc. Jaruzelskis kupp betyr nok en lærdom. Arbeiderklassen må forberede seg på væpna kamp, og sjøl ta makta i staten. Ledelsen for denne kampen kan ikke ligge hos fagforeninga pga. den bredden denne har, og må ha. Derfor må måla for kampen i Polen være fulle borgerlige demokratiske rettigheter, fri partidannelse. (Jeg er helt enig med Viktor som i sitt innlegg om Polen sier at hovedmotsigelsen ikke går

mellom borgerskap og proletariat, i Polen i dag.)

Polens historie viser at det alltid finnes politikere som vil innrette økonomien til beste for et lite sjikt snylttere, og at de gjerne bryter alle lover og regler, og om nødvendig bruker våpenmakt for å nå dette målet.

Den viktigste feilen kommunistene i Polen gjorde etter krigen, var at de ikke var flinke nok til å undertrykke sånne kontrarevolusjonære politikere. De klarte ikke å trekke at klart skille mellom marxisme og revisjonisme, og blei derfor ute av stand til å forhindre at borgerne tok over partiet. Delvis oppmuntret av 20. partikongressen i Moskva, og som et siste desperat trekk for å forsøke å forhindre fullt opprør, blei Titoisten Gomulka overlatt ledelsen av partiet. Gomulkas "avstalinisering" av det polske samfunnet, var bare et penere uttrykk for å gi opp å styre samfunnet fram mot kommunismen. Kommunistene gikk for fort fram i samfunnsomveltninga, Gomulka gikk bakover: Kommunistene ga frivillig fra seg statsmakta, denne makta var det eneste Gomulka klart å holde på.

Polens historie lærer oss at arbeiderklassen må ha makta i staten, og at den må være beredt til å forsvare denne makta med alle midler. Vi lærer at arbeiderklassen må ledes av et kommunistparti som følger marxismen-leninismen, og som klarer å rense seg for opportunistar.

Det er etter at dette er klarlagt at de virkelige problemene begynner: Langs hvilken vei, og i hvilket tempo skal utviklinga mot kommunismen gå.

I/ N

SEKTERISMEN I STUDENTPOLITIKKEN

23

Innlegget mitt om Radikal Fellesfront i Bergen (jan.nr.av 4.mai) fikk svar i et kritisk motinnlegg av Thalmann. Dette er bra fordi det kan bidra til å drive debatten om taktikk/praksis i studentpolitikken videre. Men når det er sagt vil jeg hevde at Thalmanns innlegg bærer preg av en stor porsjon tradisjonell "emmelsk" sjølgod sekterisme.

Uenigheten kan kort oppsummeres i følgende punkter jeg mener Thalmann hevder:

- 1) Det er ikke noe politisk grunnlag for en "venstreorientert" i studentpolitikken.
- 2) Radikal Fellesfront (RFF) har styrket syndikalistiske og anarkistiske tendenser blant studentene i Bergen, og vil virke hemmende både på bygginga av NKS og på NSU som fagforening.
- 3) NKS vil trolig bli tvunget til å svelge standpunkter i motstrid til vår studentpolitiske linje på enhetens alter.
- 4) Det går ikke noen mellomvei via en bred studentpolitisk front til en uavhengig fagforening.

Til 1: Vår erfaring er motsatt! Det har i flere år vært enhet om hovedsakene i samskipnadspolitikken, nødvendigheten av husleiestreiker osv. Tror Thalmann den langvarige og sterke kampviljen på studentbyene kommer av

seg sjøl? Det er riktig at Sos Front har stilt feile paroler i den økonomiske kampen, bl.a. spørsmålet om behovs prøvd tilbakebetaling, men det er unyansert å si at de kontinuerlig gjør det. F.eks. har de stilt den helt riktige parolen om å gå til full husleieboikott nå i vinter. Så til spørsmålet om enhet i universitetspolitikken. Det er rett å bekjempe Sos Fronts for svar for St.m.45, det har her skjedd innenfor rammene til RFF, i flere diskusjoner og nå i plattformsdebatten. Det er ingenting som tyder på at vi er på defensiven, og blir tvunget til å svelge Sos Fronts universitetspolitikk. Dessuten undervurderer Thalmann at det er enhet på viktige saker (iallefall her i byen): Mot lukking (har ført til seier for studentene på SV-fakultetet) mot frittstående delfag, for 3-årig Dr. gradsordning på SV og HF istedet for 2-årig, synet på radikal kjønnskvoteing.

Mitt syn er at det er grunnlag for en relativt bred enhet med Sos Front mens det ikke er det i forhold til de konservative. Thalmanns linje ville være å bruke den samme kjeftesmelletaktikken mot begge, noe som vil isolere oss å bringe de uavhengige nærmere Sos Front. Innenfor fronten vil Sos Fronts konsoliderte folk (her er de svært få) utgjøre høyresiden, og må isoleres, men det gjøres best innenfor et felles for ~~under~~ de mellomliggende uavhengige folkene kan delta og få erfaringer.

Til 2: Dette er helt feil og viser at Thalmann, på samme vis som ledelsen i

NSU er opphengt i tradisjonell bås-tenkning. RFF har ført til langt større aktivitet, langt flere aktivister som står for en kamplinje. Før RFF ble dannet holdt det student politiske miljøet på å tørke inn, det var omtrent ingen fostring av nye aktivister. Ingen av frontene (PF og SosFront) var innbydende for nye folk som tok på seg tillitsverv. Enkelte uavhengige folk ble sugd inn i SosFront fordi det ikke var andre alternativer for folk som ville være med å forberede og sette seg inn i sakene. Derfor var SosFront motvillig til å bygge ut RFF til noe mer enn felles studenttingsfraksjon. Resultatet har også blitt at SosFront har sluttet å rekruttere, og har fått stadig mindre innflytelse. Det er klart at det blant det uavhengige flertallet fins syndikalistiske og anarkistiske trekk, at det ikke er rett fram for oss å rekruttere folk til NKS, men situasjonen er nå den at vi deltar, at vi er med i ledelsen for en stor og aktiv front (når var NKS det sist?) og har et godt grunnlag for å vinne igjennom med vår politikk. Alternativet ville ha vært en øredøvende passivitet.

Et siste punkt her: RFF er etter min mening den viktigste grunnen til at Grønt Gras har falt sammen her i Bergen. Polariseringen med to hovedfløyer (RFF og BKSF) har vært bra fordi den har gjort mulig å definere noe "mellomstandpunkt" i de viktigste spørsmålene

Til 3: Til nå har utviklingen av RFF's plattform gått den veien vi ønsker både når det gjelder student-økonomi og universitetspolitikk.

24
Når Thálmann tror utviklingen vil kunne gå i Sosfronts retning fordi Sosfront angivelig skulle være den sterkeste grupperingen, så er dette feil - begge deler. Vi er innstilt på å gjøre kompromisser, først og fremst å godta uklare formuleringer i enkelte saker for å holde på enheten, men selv med slike uavklarte standpunkter vil ikke RFFs plattform bli valen og uklar, til det er det for mye konkrete fellestandpunkter

Dersom vi skal la være å delta i den typen fronter, tyder ikke det på en viss redsel for at vår egen politikk ikke vil få oppslutning i åpen politisk debatt? Vi har tro på at vi har noe å fare med, og at det er grunnlaget for oppslutning om NKS.

Til 4: Når jeg skrev at vi mente RFF kunne stå i motstrid til å bygge grunnplansorgan i NSU, var begrunnelsen at det kunne bli for mye overorganisering (for mange plasser som skulle fylles). Men hovedsaken er at det uten den aktiviteten som RFF har ført til, ikke hadde vært noe materiell grunnlag å bygge NSU-grupper på. Og det er heller ikke sånn at RFF-folk her ikke forstår betydningen av å styrke NSU. En god del av opprøret mot byråkrati og udugelig ledelse av NSU kommer jo nettopp fra folk her i byen.

Grunnplansorgan i NSU kan ikke bygges på proklamasjoner, det må baseres på aktive miljøer, det har RFF ført til på flere institutt/ fakultet, derfor er hovedsaken også positiv.

Til slutt: Jeg er klar over at forholdene er annerledes f.eks. i Oslo, med hele Sos-Front-ledelsen å kjempe imot, og en langt sterkere organisasjonsoppdeling i student-

politikken. Allikevel vil jeg stille spørsmål, særlig etter Thälmanns innlegg, om ikke NKS har undervurdert nødvendigheten av å bryte med organisasjonssjåvinisme/sekterisme og gå i spissen for å bygge en mere permanent enhet - særlig for å trekke med uavhengige aktivister i studentpolitikken.

GEIRULF

THÄLMANN SVARER:

Geirulf hevder at det er grunnlag for venstre-enhet i studentpolitikken - med venstre-enhet mener han i dette tilfelle en fastsømma, organisert allianse mellom SV, NKS og alt annet som regner seg som venstre. Jeg er helt uenig i et slikt standpunkt. Det er dette som er den viktigste motsigelsen mellom Geirulf og meg, de andre punktene Geirulf oppsummerer uenighet på, er avledninger av dette hovedpunktet.

Etter mitt syn skjønner Geirulf SV. Ordet første nevner ikke Geirulf med et ord at SV og Sos.Front er borgerlige organisasjoner, det er en organisert kraft hvis historiske oppgave alltid har vært å lede arbeiderklassen og folket på villspor. Dette forhindrer sjølsagt ikke at SV, og særlig Sos.Front, i en rekke saker inntar progressive standpunkter. I disse dager er denslags ny-reformisme i ferd med fullstendig å overta "SV-bevegelsen" og gjøre partiet og tilliggende organisasjoner enda mer til et småborgerlig vedheng til DNA.

DET ER GRUNNLAG FOR ENHET PÅ
VENSTRESIDA I STUDENTPOLITIKKEN
MENER GEIRULF

Dette er sikkert Geirulf i prinsipp enig i, men at han overhode ikke berører SV-partiets prinsipielle karakter i innlegget sitt er urovekkende.

SV og Sos.Frontens borgerlige karakter må slå gjennom i studentpolitikken også. I mitt forrige innlegg påviste jeg hvordan Sos.Front i dag er statens viktigste støttespiller i gjennomføringen av ideene i Stortingsmelding 45. Et par eksempler til. I samskipnadspolitikken har SV i alle år fullstendig feilaktig konsentrert seg om "brukerstyring" og alternative modeller for velferdsorganisering, f.eks. den heroiske ideen om oppsplitting. Etter mitt syn har NKS i Bergen i alt for stor grad akseptert denne problemstillinga - og NKS i Oslo gjorde samme tabba da vi våren 1981 hadde flertall sammen med Sos.Front og dreit oss fullstendig ut. Vi lot Sos.Front kjøre ut parola "gi samskipnaden til staten", noe som sjølsagt gjorde det helt umulig å avsløre samskipnadens karakter da staten avsatte studentflertallet pga dets politiske oppfatning. Parola mot brukerstyring er politisk feilaktig og ihvertfall i Oslo, taktisk katastrofal. Den har da også brakt et totalt knust Grønt Gras på beina igjen.

I disse dager lanserer Sos.Front et fullstendig rabiat forslag til nytt studiefinansieringssystem, når dette leses er det det sikkert kjent nok: vekk med alle stipend, stol på at staten er snill og stipendierer oss i tilbakebetalingsfasen, overlatt eventuell kamp om dette til akademikerorganisasjonene. Den grunnleggende feilen ved forslaget er at det ser spørsmålet om studiefinansiering som et spørsmål om gode forslag, ikke et spørsmål om klassekamp.

Etter Langslets 50-lapp-utspill foreslo SosFront å nedlegge husleiestreiken, men etter samla motstand fra aksjonskomiteene ga de opp. Begrunnelsen var at "nå hadde vi markert styrke".

Jeg fatter ikke hvordan det kan finnes politisk grunnlag for en varig, organisert allianse med folk som står på slike standpunkter. Når det har vært mulig i Bergen kan det bare skyldes to ting, enten har NKS ligget lavt i løypa, eller så er SV ekstremt svake politisk og organisatorisk.

Og det er på dette siste punktet jeg vil åpne for at RFF er bra. Hvis SV er så svake at de nærmest fungerer som frontlegitimering, er muligens en RFF-modell brukbar. Men det forutsetter en helt annen begrunnelse enn Geirulfs uforbeholdne påstand om at det er politisk grunnlag for enhet med SV.

Geirulf polemiserer mot "tradisjonell emmelsk sjølgod sektarisme". Jeg er for en porsjon slik "sektarisme" når det betyr motstand mot Stortingsmelding 45, motstand mot alskens "lure SosFront-forslag om studiefinansiering, når den betyr for-svar av marxismen og det kommunistiske parti". På en del områder er det nødvendig å være "sektarisk".

Tilslutt, Geirulf hevder at jeg er redd for at vår politikk ikke vil få oppslutning i åpen politisk debatt. Ja, det er helt riktig. Det er nemlig et faktum at ml-rørsla på de aller fleste områder og på de aller fleste saker får oppslutning fra et mindretall, uansett hvor god og riktig politikken vår er. Det har med politiske maktforhold og politisk ideologi å gjøre. 30% av studentene har sine umiddelbare partisympatier hos SV. Dette kan vi ikke komme unna med gode ønsker om at det var annerledes.

THALMANN

"ET STERKT NKS
MED SV SOM
FRONTLEGITIMERING."

DETTE SER THALMANN SOM
EN BETINGELSE FOR VARIG
ENHET MED SV.

KAMERAT L. EN, SJEKK DEBATTSTILEN DIN!

"Jack høres nesten ut som en kjerring som mener at "et sted må noen begynne", "noen må vende det andre kinnet til først", skriver L. en i sitt svar mitt innlegg. Hva slags stil er dette, kamerat? For det første synes jeg du burde holde deg for god til å bruke ordet "kjerring" som skjellsord. For det andre er det en garanti for at en debatt ikke fører noe sted å legge folks meninger i munnen.

Jeg skrev et innlegg om noen sider ved partiets forsvarspolitik, og tendenser jeg synes spesielt den forsvarspolitiske talsmannen står for. Jeg tok opp noe som jeg synes er et reelt problem. Det er ganske forstemmende å få et svar i samme nummer av 4.mai som for det første ikke svarer på det jeg oppfatter som de sentrale punkter i innlegget mitt, og som for det andre tillegger meg en rekke meninger jeg ikke har.

Kamerat L. en, jeg har aldri "insinuert" på at AKP egentlig ikke er mot USA". SV gjør det, men jeg er faktisk medlem av NKS, og mener ikke at AKP er et pro-imperialistisk parti. Hadde jeg ment det, hadde jeg for det første meldt meg ut, for det andre snakket om linjer i partiet, ikke tendenser hos partiets talsmann. Jeg har heller ikke kritisert Klassekampens utenriksdekning, eller foreslått optelling av antall artikler om USA og Sovjet for å sikre balanse. Det er ikke mulig å drive en avis slik, og heller ikke ønskelig.

Kamerat L. en, du skriver at jeg nok er mindre i utakt med partilinja enn jeg skal ha det til. Hvorfor bruker du da så mye av innlegget ditt til å tillegge meg meninger som er atskillig mer i utakt med partilinja enn mitt innlegg er?

I samme nummer av 4.mai som våre to innlegg står, skrives det også at forsvarsdebatten må inn i 4. mai. Det er jeg fullstendig enig i. Men en slik debatt bør foregå på en kameratslig måte, hvor man forsøker å forstå hverandre, overbevise hverandre og ha en viss respekt for hverandres meninger. Og, kamerat, siden du er i stand til å ha to tanker i hodet samtidig: Det er faktisk mulig å ha motsigelser til forsvarspolitikken vår uten å være for SVs linje.

JACK

- For en mer kameratslig debattstil!

4. MAI

FEBRUAR 1982 9. ÅRG.

DIKTATUR

BLA BLA BLA I TROMSØ, MED
NAKKESKUDD OG GREIER. OG
JÆVLA FAENS OVERGREP.

PØLSEVEV!

SIER JOHANSEN I EN
KOMMENTAR TIL 4. MAI

~~~~~  
~~~~~  
~~~~~  
~~~~~  
~~~~~

~~~~~  
~~~~~  
~~~~~  
~~~~~  
~~~~~  
~~~~~


FRONTIER & FLÅSERI

THÄLMANN
FORTSETTER
SITT KORS-
TØG MOT
RFF I BER-
GEN.

SEX & SAMLIV

POLEN

BLA BLA BLA HOVED-
MOTSIGELSEN, OG
BLA OG BLA OG BLA.

OG BLA OG KONTRA-
REVOLUSIONÆRE OG
BLA BLA BLA.

